

Serender Kokusuna Kanmış Küflü His

– Nezahat KAYA · 28 Temmuz 2013

Serender Kokusu Sinmiş Küflü His

Usulca yere bırak ömrün haritasını
Fazla da depreştirme saklıda kalsın anı...

Nedendir bilinmez
gidişin, dönüş bileti olmayan peronda
garip bir seyirdeyim
ya, gözbebeklerim;
d-aldı kuşkonmaz dallara nişanla taa, uzaktan uzağa
ıraq dağ başı yokuşlarında tıkanan
benim nefesim mi?
bir ah'a bin ah söylenen kulak çınlamasına
tahammülüm yok oysa
ikilemli soğuk algınlıklarında
hapşurmak zor be dostum
genzim yanıyor

'Sende yavaş ol'
içimde ki hassas kılavuz
güçsüzlüğümü henüz itiraf etmeye niyetim yok
karşı pencereye habire kanat çarpan
akın akın göçmen kuşlarına söyledim, unuttun
' kimbilir belki ilerde, durma geç'
az biraz serin az biraz daha ılık rüzgara ver öte yanımı
ver ki,
merağından kesişsin yollarımız
gör bak, yüzü gölgeli bulut başımın mihrakında

Ne o,
dur kapatma hemen pus tutan yaslı camı
sana gelirken düşe kalka kaç sorgunun içinden geçer yorgun
parmak uçlarım ablukada cevap yazmakla meşgul

s-öyle hangi ilham
cümle suskunluğunu ağır ağır okur
telaşından
az biraz bezgin, biraz daha durgun son gençlik yazan durakta
ne tuhaf değil mi
sanki seferde bir başkası

Sendeleyen düşlerimde patinaj yapıyor
ah nerdesin! çocukluğum
ah nerdesin erken kaçmalarda geç kalmışlığım
büyümeye hevesli küçüklüğüm
hem körebede söbelendim işte
avuçla ellerimi
ve, sımsıkı tut bayatlamış ekmeğin kabuğunu tutar gibi
yüreğim dağınık un ufak
serender kokusu sinmiş küflü his
burnumun hizasında
kemiriyor dudaklarımı
ser sofrayı acıkmışlığıma
yutkunmuşluğumdan al biraz çala kaşık
nasılsa alışık...